

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiæ Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

**Ameyugo, Francisco de
Coloniæ Agrippinæ**

Caput III. De amore Sor. Joannæ erga suum habitum, nec non S. Patrem suum Franciscum. Efficit ut D. Archi-Episcopus tertiae Regulæ S. Francisci habitum suscipiat, & quid in ejus susceptione acciderit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

CAPUT III.

*De amore Sor. Joanne ergasuum habi-
tum, nec non S. Patrem suum Franciscum.
Efficit ut D. Archi Episcopus ter-
tia Regule S. Francisci habitum susci-
piat, & quid in eius susceptione
acciderit.*

DEUS Proto - Parentes nostros
ceu genuinos filios, sibi effecit si-
miles, eosque felicissimo innocentiae
statu beavit, in latissimo Paradiso
conclusit, ubi summâ felicitate ad vo-
rū eis omnia lubitumq; suppetebant.
Quis putasset eos talis ac tanta be-
neficentia immemores, paulò post ei-
dem palmarum ingratitudine tergum
obversuros? Lapsum tam immanem
erroremque nobis David exponit.
Homo inquit ille, *Psal. 48. v. 13.* cùm
in honore esset, non intellexit. Non
intellexeré proto-plastæ nostri statu
innocentia felicitatem; & quia tam
ingens istud gratiæ munus non intel-
lexerunt, ideo nec astimârunt, atque
ita thesaurum istum perdidérunt. O
quot DEI filiæ sua cum vocatione ag-
gunt, uti germanæ Adami proles!
Gratiam eis confert DEUS in felici
Statu Religionis vivendi, Cœnobiumque intrandi, quod tandem
est, ac in amoenissimo degere
Paradiso, ubi per DEI gratiam, nulla
non ad æternam animarum salutem
proficia sibi media reperiunt, nulla
non abundè suppetunt, quæ ad ve-
ram Religiosamque vitam ducendam
requiri ac desiderari possent. Et ecce
intra quartum fortè diem, jam eas
felicissimæ hujus conditionis rædet
pigetque. Respiciunt cum uxore Loth

*Proto-Pa-
rentes no-
stri cur sta-
tu felicira-
ti exside-
rint.*

retro ad sæculum perdunt que eo pa-
cto & DEUM & sciplas.

Non sic egit Sponsa Christi Joa-
na, à die sua Professionis, habitum
suum Regularemque Statum usque
adeò magnificet, quasi nulla opora
major toto hoc Orbe posset felicitas,
prout reverâ ea suprema unicè in hoc
est sita. Mos illi erat apud suas Con-
forores Religiösi Statu bonum D.
Bernardi verbis deprædicare. Forte
dicebat illa, Statu noster purus san-
ctusque non est: Ubi vivitur purius,
eadit homo ratus, surgit velocius,
vivit cautiùs, ubi rote Cœlesti irro-
ramur frequentius, ubi misera hæc
vita ad finem perducitur securius &
quietius, ubi majore fiduciâ mor-
timur, post mortem etiam purga-
mur citius, & majore gloriâ à DEO
præmiamur. Etsitan sancta hæc con-
gregatio Cœlestis Paradysus non est:
Qui in terris confitus, Cœlesti ta-
men fruatur libertate. O Sorores
Charissimæ! Agnoscamus oro di-
gnitatem nostram, statumque no-
strum, uti decet magnificiamus. Hæc
talis recognitio summaque gratitudo
Sor. Joannæ ob Religiölam voca-
tionem supernaturali ac Cœlesti è
fonte originem duxit, siquidem illa
semper ante coramque se S. Matrem
Claram conspiciebat. Observabant
Sanctimoniales singularem ac valde
profundam reverentiam inclinatio-
nemque, quam Sor. Joanna faciebat
quoties Admodum Venerandam Ab-
batissam intuebatur. Dum igitur al-
quando Confessor Joannæ, de hoc
ex ea perquireret, eidem respondit:
Nihili hoc faciendum est, quod ego
ago, quandoquidem, quoties Ad-
modum

modum Reverendam Matrem Antistitram nostram intueor, toties ad latutus ejus S. Matrem meam Claram conspicio.

*Et D.P.
Francisci
amor.*

Ex hac gratia, magnaque suæ vocationis virtuteque Regulares aestimatione, enatus est intimus erga S. P. Franciscum amoris affectus, Amor hic totâ Rhetoricæ facundiâ facilè describi nequit. Tam ingens ille, tamque modum supergressus fuerat, ut cor ei intra pectoris repagula præ gaudio atque complacentia exiliret, quoties D. Franciscum nominari audiisset. Confluerant præcipui hujus Cœnobii Sorores in pervigilio festi S. Matris Claræ, in Choto inferiori aram cum superposita imagine jam dictæ S. Matris erigere, ad Officium ejus festi tantò festivius decantandum. Quodam vespere hujus diei, dum Abbatissa nomine Donna Maria de Lerma, cum compluribus aliis Monialibus in eodem Choro essent, quācum aliquæ tuat adhucdum superstites, forte Sor. Joanna eodem ingressa est, atque ubi imaginem illam conspexit, totum cor ei amore D. Matris Claræ succensum flagrabat. Alloquebatur imaginem suavissimis dictorum elogiis, unde spiritus ejus ardor eatenus extremitate, ut mirabilis quædam illum ecclasis sequeretur. Durante hac ecclasi cepit Joanna clausa voce dicere: O mi Pater! O mi Seraphice Pater! Quod tu hic adsis! O felicitas! quod te h̄c oculi mei coram actaque aspiciunt. O qualis hæc felicitas! Apparet advenisse te ad celabrandum filiæ tuæ Matris nostræ festum. Stupebant oppidò Sacrae illius Cœnobii Virgines ad ser-

mones istos, accedunt propius. Abbatissa vero piâ curiositate Joannam interrogat. Quid dicas Mater Joanna, cui loqueris? An non tu super aram non S. Franciscum, sed S. Matrem Claram stantem cernis? Cur non respondet Ancilla Christi: Et in ea adest hic ipse prætentissimus. Tum, *dem ecclasi,* verò ulterius cum S. Francisco iterum, sensu alias monem prosecuta, lummâ affectus, *destituta,* teneritudine ait. O mi Seraphice, loquitur, Pater! O humane Seraphine! JE, & agit. SUS! Quām tu venustus es & resplendens! Prō quantum tua resplendent, vulnera! Clara sunt ut adamantes, rubentia ut pyropi. O quām rivida, quām pulchra, quām rutila! Hæc audiens Abbatissa, educit è sinu purum nitidumque sudarium & ait ad eam: Mater Joanna, quandoquidem P. N. S. Franciscus hic præsens ad est, ut ait, age, terge linteolo isto ejus vulnera. Perseverabat quidem in sua ecclasi toto tempore sensu omni cassa Joanna; extendit nihil sequiū brachium, manuque suscepit sudarium ac tenuit illud ad externam apparentiam in aëre, deinde linteum summa cum reverentia exosculatur, tursumq; protenso brachio Abbatissæ reddit. Evolvit illud expanditque in conspectu suarum Clastralium Sororum Antistita, simulque universæ non semel, sed compluribus vicibus linteolu illud recentibus, vividis, atque fulgentibus cruxis gurtis resperfum completere. Narrant Sacrae illæ Virgines, prædictam Abbatissam pretiosum illud sudarium Patrueli suo dedisse, qui hodieque superstites vivit; estque is datus Juan Valez Marchio de Quintana de las Torres.

L 2

A

*Mirabilis
ecclasiæ
viro Joan-
ne.*

*Divini hu-
manique
amoris in-
signis qua-
dam differ-
entia.*

At verò amans filia noluit pro se sola suum Sanctissimum Patrem habere. Inter complures alias humani Divinique amoris differentias hac una etiam est, quod hominum amor bonum amatum velit semper solus possidere, Divinus è contra amor, nullum aliud habet majus tormentum, quam cum nullam in amore haberet societatem. Adèò is discuperet omnes amati boni secum reddi participes. Ideoque curabat solicite Sor. Joanna, ut omnes S. P. Franciscum diligenter, omnesque filii ejus efficerentur, cù n fieri omnes possint. Ardentissimè zelo ac fervore præfati etiam D. Archi Episcopi Ferdinandi de Alevedo cor peccatumque succendit. Is hujus rei causa Patrem Provincialem hujus Provinciae, cùm in Cœnitatem Burgensem advenisset, est allocutus, eidemque contestatus, penitissimum cordis amorem ac venerationis affectum, quem S. Patri Francisco ejusdemque Apostolico Ordini nunquam non exhibuit, non esse studio diligentiaque collectum, sed ab omnibus terrò majoribus hæreditariò in se transfusum, quodque is prosperrum domus suæ statum, nec non cùm spirituallium tum sacerdotialium munierum suorum prærogativas jam dictio amoris affectui adscribat. Eapropter se ulterius deliberaisse, ut actu ipso Divi Francisci filius fieret, Religiosumque tertii Ordinis habitum suscepere, D. laudavit P. Provincialis, nec immerito, pium sanctumque propositum Reverendissimæ sua Dominationis, tum denique conclusum est, ut ea habitus suscepit die Sacrorum Stigmatum S. P. Francisci in Cœno-

bio D. Claræ atque præsentia Chrysostomæ suæ spiritualis filiæ Sor. Joannæ à JESU MARIA perageretur. Biduo ante inductionem venit P. Provincialis ad Joannam, detulitque scapulare cum chorda pro Reverendissimo D. Archi Episcopo, ac postmodum abiit ad Missam celebrandam, atq; ambas indumenti partes benedicendas. Inter celebrandum S. Missæ Officium advenit D. Archi Episcopus, spiritualemque filiam suam Joannam accersiri jussit. Accessit cù S. P. Provincialis Sacro jam peracto cum benedicto scapulari & chorda. Suscepit ambas partes Sacer Archi. Præful aitque: Biduo post decreta est dies vestimenti hujus susceptioni, ego verò eosque ac tamdiu sum vita incertus; nolo ergo tantam differe gratiam, aut in dubium vocare: quin imò jam nunc Sacro indui habitu est animus. Tum verò itum ab eis ante Venerabile Sacramentum. Illic pius D. Ambrosius in genua precubuit multisque Ep. hubus cum lacrymis ac magno devotionis Tertianiliquidissimæ sensu, usitatissimæ cum cœr. rū S. Francisci monitionis Sacrum indumentum suscepit. Hoc ita peracto cepit in Chorofamula DEI Anna Maria de Hermosilla in rismū solvi, manusque complodere. D. Archi Episcopus atque alii arbitrabantur Dæmonem suo more gravem ei molestumque esse. At vero Sor. Joanna dixit, non à Dæmonie plautum illum læticiamque provenire, sed Sor. Annam Mariam præ vehementia gestientis lætitiam cor dis, impotem sui effectam, rismūque illum & exultationem ex eo, quod intuita sit processisse, posseque non impetrare. D. E. O tam impensè gratula tanta-

*Sor. Joanna
permovet
D. Archi.
Ep. uterit
Ord. habi-
tum suscep-
tione.*

tantæque hominibus ædificationis spectaculum singularem cuiusvis animo conciliare lætitiam; prout id Majestas Divina ad sequentem modum Sponsæ suæ Joannæ aperuit.

Dum antememoratus Archi-Episcopus habitum sumit, rapta inepta fuit Sor. Joanna. Eo in excessu videt Christum Servatorem nostrum huic inductioni adesse uti & D. P. Franciscum, S. Antonium de Padua, S. Bonaventuram, S. Ludovicum Episcopum, S. Bernardinum Senensem, S. Didacum de Alcala, S. Petrum de Alcantara. Gestabat manu D. P. Franciscus habitum ad induendum eodem D. Archi-Episcopum. Cœlestè hoc indumentum longius erat & vilius, quam supradicta vestis; inerant tamen tantæ paupertati incNarrabiles thesauri, magno lucis splendore spectabiles. Nulquam non humili Patriarcha Franciscus, adiit cum S. habitu D. Bonaventuram, dicens, Fili mi, non ego sum dignus hunc Reverendum Archi-Episcopum habitu induere, quippe qui ne Sacerdotalem, nedium Episcopalem dignitatem fuerim promeritus. Tu vero & Episcopus & S. R. E. Cardinalis existis, ideoque eum Ordinis ve-
ste dona. O ingens humilitas! simili modo ajebat D. Bonaventura. S. Pater noster, an forte illa te latet æstimatione, quam nos è tua dignitate habemus? Quid refert, quod S. Ecclesiæ Episcopus non sis? An tu non es S. Ordinis nostri Author ac Fundator? Itaque plus quam æquum est, ut Ordinis tui vestem distribuas. Verum est, inquit S. P. Franciscus, hâc tamen vice id tibi

competit & non mihi. Hâc & cun-
ctis vicibus, responderet S. Bonaven-
ra competit tibi Patri nostro filii,
tuus habitum dare. Tali pacto con-
certabant mutuò Divi, nec alter se pa-
tiebatur ab altero humilitate vincit.
Ad extremum tamen simul convene-
re, ut adunata operâ manibus que am-
bo Archi-Episcopum habitu conve-
stant. S. P. Franciscus eum benedi-
xit, tumque pariter uterque incipiunt
Prælatum nostrum induere, Tartareis
quidem spiritibus ejulantibus, præ-
que ira & insano furore irragienti-
bus, Cœlitibus verò atque Angelis
lætè concinentibus. Benedicite o-
mnia opera Domini Domino. &c.,
& Psal. 147. Lauda Hierusalem Do-
minum, & pro clausula Te DEUM
Laudamus. Peracta ea indumenti Sa-
cri suscepione S. P. Franciscus D.
Archи-Episcopum albo suorum in-
scripsit, amantissimeque deinde illum
complexus, benedictionem suam ei-
dem impertit, quod etiam præsti-
tere Fraternâ charitate reliqui Sancti.

Sub idem Cœlestè spectaculum capere se præ gaudii magnitudine in aspœctu ejusdem visionis Sponsæ Chri-
sti non poruit. Dominus verò subin-
de eam etiam lætitiam adauxit, dum nimicum S. Francisci Ordinis præ-
fintiam Sponsæ sua quodam pecu-
liari modo demonstravit. Veditilla S.
Ordinem istum instar spongiæ, qui
ob sui æstimationem atque amplitu-
dinem aliorum Ordinum se partici-
pem efficeret, eosque quasi in-
tra se combiberet. Paulò post visus est
e: Ordo veluti bene ordinata Calero-
rum acies, quæ ad fidem usque ad fi-
nes Orbis terræ preferendam atque

*Christus ex
Ordinis S.
Francisci
præstantia
demonstrat.*

L 3. pro-

propugnandam ordinara esset. Videbat eum deinde super sublimen thronum, Divinamque M. iestatem illata per amanter contuentem, filiusque ejus benedicentem. Posthac vidit, quod Christus ad se faciem convertebat, ret cum dicit: Sponsa mea, dic Archi-Episcopo, ut libi subjectos commoneat & exhortetur, ad Sacrum habitu quem ille assumpsit induendum, per hanc etenim Religionem vestem assequentur auxilium, & circa sumptus atque impendia facienda Cœlum petent. Atque his Cœlestis visum evanuit. Ab eo vero die in Venerabili Virgine sui Ordinis, cuique Seraphici P. amor supra modum increvit. Perpendebat illa crebro in corde suo profundam S. Francisci humilitatem, quod videlicet indignum se reputaret, ad donandum habitu Archi-Episcopum. Eum demissi animi de se sensum cum reliquis S. Patris virtutibus conabatur deinceps Sor. Joanna imitari, nam alioquin nemo pro filio filiave habendus, qui suum Parentem non imitatur. De baptizatis fidelibus Christianis, qui Christi fidem in Baptismo suscepserunt ait Evangelista Joannes, quod DEUS dedit illis potestatem filios DEI fieri. Non quidem negat Evangelista, inquit D. Chrysostomus, quod in Baptismo primoque fidei dono nobis infundatur gratia ut Filii DEI simus nihilominus tamen ait: nos rati modo potestatem accepisse Filios DEI fieri, scilicet ne inconsideratè temereque nobis perluadeamus, quod jam citra laborem atque fatigationem Filii DEI simus, sed quod erimus, si eum nimirum ut Patrem sollicitè sectemur. Tali

*Sandi ma-
xime co-
luntur imi-
tatione.*

modo studeat Sor. Joanna per imitationem virtutem atque Sanctorum operum S. Francisci Seraphici Patris sui germanam se filiam exhibere.

CAPUT IV.

Quomodo Sor. Joanna sua Religionis Regulas observavit. Quād ferventer, quamque eximiè p̄teriti sui statu exercitia etiam in Cœnobio impleverit.

E Liezer Servus Abrahæ quondam Gen. 24. mirò quopiam, singulari, ac notabili signo Sponsam Isaac agnoverat. Praecepérat ei Dominus ejus Abraham ut ad Urbem Nachor in Mesopotamiam suosque cognatos proficisciatur, illicque ē sua Cognitione Virginem filios suo Isaac in Sponsam deligat. Proficiscitur eō Eliezer, sicuti vero ante Urbem Nachor apud quendam fontem cum camelis suis, atque intra se. Filia Civitatis hujus egressuræ sunt ad hauriendam aquam, Virgo igitur illa, cui ego dixerō, inclina hydriam tuam ut bibam, illa vero mihi responderit, bibe: quin & camelis tuis præbebo potum, ipsa est, quam DEUS Filius Domini mei destinavit. Hæc sunt si-
Vera Chro-
*gnia notæque, ait Neotericus non in-
ſt. Sponsa
doctus Author, ex quibus JESU ſeu annua
Christi veri Isaac Sponsa cognoscipo. DEO, am
test. Ad hunc modum potest Sacra ūnde cog-
Virgo, quæ non modò in præcepis noſcat, ſe
DEI inculpatè ambulat, sed penes
hæc in pluribus aliis operibus bonis
summo studio ſe exercet, pro eleēta
& perfecta Christi Sponsa habeti.
Talis omnino fuit Venerabilis Virgo
Sor.*